

O experienta noua, in inima naturii

Garana. Unde este Garana? Ce este acolo ? Astfel de intrebari imi puneam in continuu cand aflasem ca voi fi prezent acolo la un festival peste putin timp. Eram poate putin speriat de ideea aceasta avand in vedere ca nu cunosteam pe nimeni acolo, stiam doar ca voi avea alti 3 colegi de camera, de asemenea castigatori ai primei etape ale concursului organizat de fundatia "Noi Citim". Nu stiam la ce sa ma astept de la ei, ce fel de oameni sunt, iar in ceea ce priveste zona vazusem doar cateva poze pe internet care erau facute in timpul festivalurilor din anii trecuti.

Ajuns in sfarsit la destinatie, nu am avut nevoie de prea mult timp sa imi raspund la aceste intrebari. Garana este un loc cum rar gasesti in lume. Un loc departe de ochii lumii si de incultura urbanismului, de muzica proasta care rasuna la fiecare colt al blocului si de impresiile unor analfabeti care isi afiseaza prostul gust cu o mandrie exagerata. Am fost surprins sa vad ca la Garana nu am intalnit astfel de cazuri, acolo bunul gust, veselia, si omenia erau in sufletele fiecaruia. Chiar daca unora li s-ar parea o adunatura de oameni ciudati, aceste ciudatenii iti puteau incalzii sufletul doar prin vorbe bune, erau oameni ospitalieri, oameni culti, oameni care impartaseau aceeasi pasiune: muzica buna si dragostea fata de natura. Spre deosebire de alte festivaluri de prost gust si foarte des organizate peste tot in tara, aici am observat ca fortele de ordine erau acolo doar de forma, "in caz ca", nu ca ar fi nevoie de interventia lor, caci participantii la acest festival aveau respect fata de cei din jur si de munca organizatorilor. De asemenea am fost surprins si de numarul mare de participanti la acest festival, adunati din toate colturile tarii, si ale lumii chiar. Statul la cozi era foarte des intalnit in timpul festivalului, si totusi fiecare avea respect pentru cei din fata lor si nu incercau sa intre inainte, nu se impingeau unii in altii, ma simteam de parca eram in alta lume, undeva departe de realitatea cruda a vietii de zi cu zi in care respectul pare a fi doar un alt cuvint in dictionar. In ceea ce priveste imaginile vazute pe internet din acea zona, acelea nu afisau nici 10% din adevarata frumusetate a ei. Drumul dinspre Resita spre Garana era parca scos dintr-o poveste. In stanga si in dreapta drumului de pe serpentine erau paduri intinse, un mic izvor care, spre mirarea mea urca la vale nu coborea cum ar fi logic, si nici urma de civilizatie pe o mare parte din traseul facut. Ajunsi apoi in zona Garanei, incepusem sa vedem turistii care circulau pe jos, cu rucsacele imense in spate in cautarea unei gazde sau a unui loc pentru a campa. Cabana la care eram cazati era asezata chiar pe malul unuia din cele 3

lacuri care dadeau numele acelei zone, inconjurata de cativa brazii, si de o lipsa totala a zgomotelor iritante si obositoare ale oraselor mari. Era o zona superba si extrem de linistitoare. Pentru un moment uitasem de toate problemele ce asteptau rezolvarea acasa. In cea de-a doua zi am pornit sa vizitam locatiile din jur, am ajuns la un moment dat pe malul unui lac amenajat cu pontoane din lemn, sezlonguri si un bar de asemenea din lemn situat undeva in mijlocul pontonului, unde unii dintre noi au stat la plaja, au inotat, sau au facut o plimbare pe lac cu barca sau cu caiacul. In satul de langa zona amenajata a festivalului, plutea in aer acelasi sentiment de veselie. Dupa curatenia satului si aspectul caselor ne puteam da usor seama ca dincolo de acei pereti se odihnesc oameni gospodari, oameni care inca mai respecta vechile traditii. Am oprit la una din case, si dupa ce am batut la o uriasa poarta de lemn, o doamna, de origine nemtoaica, ne-a deschis usa si ne-a primit inapoi pentru a face un tur al casei. Ea impreuna cu sotul ei se pare ca gazduiau deja un grup de turisti intr-una din camerele lor, iar pe peretii casei inca mai erau afisate tablourile vechi ale fostilor proprietari. Am stat apoi la povesti un timp cu acea familie, in timp ce nepotelul lor de vreo 3 ani fugea prin curte de ici-colo parca incercand sa ne arate ceva si purtand un zambet larg pe buze, de parca i-ar fi fost imposibil sa il schimbe cu o alta expresie. Dupa un timp ne-am luat ramas bun si ne-am continuat turul prin sat, dupa care ne-am indreptat incet spre festival. Muzica rasuna deja in ecouri printre copaci si crestele muntilor, era o adunatura de instrumente, unele clasice, altele mai noi si totodata ciudate dar folosite cu o adevarata maiestrie si cunoastere a artei muzicale formau o adevarata capodopera. La standurile festivalului se vindeau carti, CD-uri ale concertantilor, bijuterii create de mainile vanzatorilor care chiar daca nu aveau in compozitie pietre pretioase, ieseau in evidenta prin bunul gust si nu in ultimul rand mancarurile gatite pe gratare de carbuni a caror miresme te ademeneau din toate partile de iti era greu sa te decizi ce si de unde sa servesti, vinul fiert cu scortisoara si bineinteles berea. Prezentatorul festivalului in timpul pregatirii trupelor ne mai amuza cu cate unul - doua bancuri, in functie de timpul de care dispunea. A fost o experienta de neuitat, si sunt nerabdator sa o repet.

Dupa cele trei zile petrecute la Garana, cu liniste in suflet si totusi cu o oarecare tristete ne luam ramas bun de la acel taram care ridicase in sufletele noastre o raza de speranta ca bunul simt si respectul nu sunt uitate in intregime, de la oamenii intalniti si ne indreptam din nou spre zonele mizerabile si spre problemele de zi cu zi care ne asteptau pe fiecare in orasele de domiciliu. A fost intr-o oarecare masura o experienta noua pentru mine, poate una de la care nu aveam asemenea asteptari, dar

sunt fericit ca pot sa spun ca am fost impresionat de tot ce am intalnit in acest drum.

As vrea acum sa multumesc fundatiei "Noi Citim" pentru acest premiu, doamnei Nitu Felicia si fiului ei Mitica precum si domnului Dan si familiei lui pentru ospitalitatea si sprijinul acordat, si sper ca ne vom revedea in imprejurari cel putin la fel de placute ca aceasta.

Cosmin Pop
Oradea